

ומשנינן: ערבה — שלוחי בית דין מיייתי לה, מביאים אותה למקדש מערב שבת, לפי שאין היא מצוה לכל אדם אלא לכהנים בלבד, ואין חשש שהכהנים יחללו שבת

אבל לולב — לכל הוא מסור, שהכל מצווים בו, ויש חשש שיבואו לטלטלו ברשות הרבים בשבת.

ופרכינן: אי הכי, שאין לחשוש שהכהנים יוציאו את הערבה לרשות הרבים — כל יומא של חול המועד שחל בשבת [ולא רק היום השביעי], נמי לידחי הערבה לשבת, ומדוע רק אם חל היום השביעי בשבת דוחה הערבה את השבת?!?

ומשנינן: היות ואם נתיר את הערבה בכל יום מימי החג שחל בשבת, לעומת הלולב שאינו דוחה אלא את השבת ביום טוב הראשון — אתי יבואו האנשים לפקפוקי לזלזל במצות לולב, לפי שהוא אינו דוחה שבת אלא רק ביום אחד בלבד, ויאמרו האנשים שאין מצות לולב חשובה.

ופרכינן: ולידחי ערבה ביום טוב ראשון של חג שחל בשבת, שאז אין את החשש שיבואו לזלזל בלולב, שהרי ביום טוב ראשון דוחה גם הלולב את השבת!?

ומשנינן: הרי מה שלא גזרו בערבה שלא ליטלה בשבת ביום השביעי הוא רק כדי לפרסמה שהיא מן התורה. אבל ביום הראשון שחל בשבת לא מוכחא מלתא לפרסם הדבר שהיא מן התורה.

כי אמרי אינשי: לולב הוא דקא דחי.

שיתלו האנשים לומר שלא גזרו על הערבה

בשבת — מאי טעמא דחיא שבת?!? מדוע לא גזרו בה חכמים שלא לקיימה מחשש שמא יעבירוה ברשות הרבים!?

והרי מצותה אינה חשובה, היות והיא אינה נוהגת מן התורה בגבולין, ואם כן, הרי היא כמו לולב בשאר ימות החג, שגזרו בו במקדש שלא ליטלו בשבת, היות שאינו נוהג אז בגבולין מן התורה, ואין מצותו חשובה.

אמר תירץ רבי יוחנן: לא גזרו בערבה שלא ליטלה בשבת כדי לפרסמה שהיא מן התורה במקדש.

כי בכך שלא גזרו בה יהיה לה פרסום שהיא מן התורה, למרות שאינה מפורשת בתורה.

ופרכינן: אי הכי, שכדי לפרסם דבר שאינו מפורש בתורה לא גזרו בו, כדי להודיע שהוא מן התורה.

לולב במקדש בשאר הימים, נמי, כיון שאינו מפורש בתורה, שהרי אפשר לבאר את הכתוב "ושמחתם לפני ה' שבעת ימים" בשמחה גרידא, לידחי שבת, ולא יגזרו בו חכמים, כדי לפרסמו שהוא מן התורה במקדש כל שבעה!?

ומשנינן: לולב תיקנו חכמים שלא ליטלו גזרה משום דרבה, כמבואר לעיל בתחילת הפרק, שמא יעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים.

ופרכינן: אי הכי, ערבה נמי נגזור עליה שלא ליטלה בשבת אפילו ביום השביעי, שמא יעבירוה ברשות הרבים.